

лъченъ, по обычая на египетскытъ пастыри, ма запази отъ да ма разскъса. Три пѣти го азъ повалихъ, три пѣти са той исправи: той издаваше такъвзи ревъ щото кынтяхъ лѣсоветъ. Най подиръ азъ го удушихъ въ рѣцѣтъ си; и пастыритъ, свидѣтели на моята побѣда, поискахъ да са облекъ въ кожата на този страшенъ лъвъ.

„Мълвата за този подвигъ, и за доброто измѣнуванъе на сичкытъ напы пастыри са расчу по сичкѣя Египетъ; достигъхъ даже до слуха на Сезостриса. Той са научи че единътъ отъ тѣзи двамата плѣнници, които бѣхъ зеты за Финикѣяны, былъ докаралъ златыя вѣкъ въ тѣзи почти необитаемы пустыни. Той поиска да ма види, защото обичаше Музытъ; и сичко що можаше да послужи за поученіе на чловѣцытъ намѣрваше съчувствіе въ неговото велико сърце. Той ма видѣ, и ма слуша съ удоволствіе; той откри дѣто Метофисъ бѣ го излѣгълъ за своекорыстіето си, и го осъди на вѣченъ затворъ, като му отне сичкытъ богатства които владѣяше неправедно. О! колко е злочестъ онзи, думаше той, който е поставенъ отгорѣ надъ другытъ чловѣцы! често той не може да види истинната чрезъ собственытъ си очи: бива обыколенъ отъ чловѣцы които я въспиратъ да достигне до тогосъ който управлява; сѣкѣй намѣрва за себеси полезно да го лъже; сѣкѣй, подъ видима ревность, крѣе своето честолубіе. Показватъ са че обичатъ царя, и не обичатъ освѣнъ богатствата които той дава: толкози малко го обичатъ, щото за да добыжтъ благоволеніето му ласкажтъ го и го предаватъ.

„Отпослѣ Сезостръ са отнесе къмъ мене съ едно нѣжно прѣятелство, и са рѣши да ма испроводи въ И-така съ кораби и съ войска за да отървѣ Пенелопа отъ сичкытъ ѣ любовници. Флотата бѣше вече готова; друго не мисляхмы освѣнъ да са покачимъ на корабитъ. Азъ са чудяхъ на ударытъ на сѣдбата, която изведнажъ подига тѣзи които е была най много унизила. Този опытъ ма правяше да вѣрвамъ за Одиссея че може да са завърне въ царството си подиръ нѣколко дѣлгы страданія. Азъ мисляхъ еще въ себеси че